

и нѣмаше що да сторя, освѣнъ да се върна въ селото и раскажа, що видѣхъ и научихъ за русситѣ, а тий да правятъ що знаятъ; та за мене стигаше само нѣтътъ да ми се покажеше; защото ноцний — непознавамъ и бѣше незгоденъ, а ми трѣбваше нѣтъ уработенъ, който да ме изведе право за Кара-Бурунъ. Утринното слънце слѣдъ петичанието на зората се показа, съ чървеносвѣтливото си търкало на небесний хоризонтъ, по когото нѣмаше никакъвъ облачець, който да прѣче на неговото грѣние, щото показваше, че днесъ сърдцата на един и сжици людѣе, жители на една и сжица страна, ще прѣкаратъ много страхове, много мисли ще обзематъ главитѣ имъ и отъ минута на минута ще се надѣватъ за приключения, които ги плашатъ за животътъ, челядъта, стоката съ иманъето и свободата имъ съ лоша и грозна смъртъ. На това доказателство бѣше това, че дордѣний утрѣнъята да стаемъ да се споразумѣемъ, русската конница трѣгна рано въ зора и по нѣтътъ ѝ се дигнаха такъви голѣми прахове, които се гледахъ много на високо по атмосферний въздухъ, а пакъ достигнеше ли до нѣкое село по нѣтътъ, веднага се зададеше и пушакъ димъ на нагорѣ, който показваше, че сж минали отъ тамъ и продължаватъ надолу по нѣтътъ си. Азъ въ това нѣтувание почти нищо не видѣхъ отъ русската конница, освѣнъ четирмата авангардийски конника, които ни уловихъ и ни прѣдадохъ на втори до съмнование, послѣ и тий исчезнали. Слѣдъ непосрѣщанието на мислитѣ ни въ едно и раздѣляванието ни, всякой си хвана нѣтътъ и кой както знае така да прави; щото по нѣ Станчо и Пячо Ивановъ се метихъ на конѣтътъ си и съ други другари конници, хванахъ нѣтътъ подиръ войската, Пенко и Вълко трѣгнахъ напредъ, а азъ и Диню кехаята, като го помолихме да се остави отъ тия лоши намѣрения; защото вражбата не е хубаво нѣщо, и че който прави лошо, лошо и ще да намѣри; макаръ и да знаяхъ, че въ неговото сърдце се крояха адеки мисли за грабежъ и убивание на турци които бѣхъ го докарали до отчаянна крайностъ по врѣмето на башибозуцитѣ прѣзъ пролѣтъта на 1876 год., като го бѣхъ били до смъртъ, и той търсяше